

VÄGGTEXTER

VAGINAL DAVIS: MAGNIFICENT PRODUCT

VÄGGTEXT 1: INTRODUKTION

Vaginal Davis: Magnificent Product

Vaginal Davis är en ikon. Hennes konstnärskap, som sträcker sig över fem årtionden, är svårkategoriserat: hon är författare, prisbelönt *blacktris*, bildkonstnär, drag-terrorist, hyllad film- och dokumentärskapare, kultfigur, internationell superstjärna, tempelprostituerad, språkrör, skvallerjournalist, prominent societetslejon, performancekonstnär, undervisare, nedtecknare av fiktiva (själv)biografier, motkulturell nydanare och, enligt *Agony Magazine*, en ”manipulativ, smutsig svart fresterska från djungeln som lockar oskuldsfulla, vita förortsskallar in i en värld där deras enda flyktväg är vansinne eller döden”.

Vaginal Davis livnär sig på att skapa scener. I egenskap av queerperson med mångkulturell bakgrund förkroppsligar hon begreppet intersektionalitet, och hon var en av grundarna till den queera undergroundpunkscenen på 1980- och 1990-talet i sin hemstad Los Angeles. Sedan 2005 bor hon i Berlin där hon spelar en ledande roll i den tyska huvudstadens sjudande kulturliv. I denna ”magnifika produkt” manifesteras Ms. Davis arbete i installationer där berättelser vävts in om vad som ägt rum på scen, i inspelningsstudior, på Los Angeles nattklubbar i Silver Lake eller i Hollywoods lägenhetsgallerier – historier som spridits vida omkring genom hennes egenutgivna, fotokopierade zines och en rik brevväxling. Ms. Davis installationer på Moderna Museet omsmälter hennes arkiv och iscensätter det på nytt.

Vaginal Davis verk är ett hem för alla som känner sig annorlunda och hennes genreöverskridande och mångfasetterade konstnärskap kan inte begränsas till Moderna Museets fyra väggar och tak. *Vaginal Davis: Magnificent Product* visas därför på ytterligare fem platser i Stockholm:

- Nationalmuseum: I utställningen *Naked on my Ozgoat: Fausthaus – Anal Deep Throat* belyses Ms. Davis livslånga fascination för L. Frank Baums böcker om landet Oz i ett nytt verk som visas i Nationalmuseum Gamla bibliotek, tillsammans med ett urval av hennes målningar i museets 1800-talsgallerier.
- Index – The Swedish Contemporary Art Foundation: Installationen *Vaginal Davis Hoffpisterei* uppmärksammar Ms. Davis skrivande från åren som tonårskorrespondent i Los Angeles, till hennes nyskapande zines och hennes mogna år som friction-författare.
- Accelerator | Stockholms universitet: I utställningen *Choose Mutation* står Vaginal Davis arbete med (och som en del av) det Berlinbaserade performancekollektivet CHEAP i centrum.

- MDT (Moderna Dansteatern): Den 4 september, kommer Vaginal Davis att introducera filmerna *All That Jazz* (1979) och *HAIR* (1979) på ett sätt som bara hon kan.
- Tensta konsthall: Mot slutet av denna ”magnifika produkt”, den 6–7 september, bjuds vi in till *Vaginal Davis Universitåt for the Damaged and Gifted*, en festivalhelg med ”lecturinas”, performanceföreläsningar och filmvisningar.

Välkommen till Mme Vaginal ”Crème” Davis förunderliga värld!

Vaginal Davis: Magnificent Product är curerad av Hendrik Folkerts, intendent för internationell samtidskonst samt utställningsansvarig

Utställningen stöds av

Terra Foundation for American Art

The Andy Warhol Foundation for the Visual Arts

VÄGGTEXT 2: GALLERI 1 INTRODUKTION

The Carla DuPlantier Cinerama Dome

Ms. Davis föddes under den senare hälften av 1900-talet i östra Los Angeles av en fransk-kreolsk mor och en mexikansk far. Hon var något av ett underbarn som lyste upp scenen på grundskolans teaterföreställningar, antogs till ett utbildningsprogram för särskilt begåvade elever, och vid åtta års ålder gjorde sin första utställning, en omtolkning av L. Frank Baums berömda böcker om landet Oz, som visades på kvartersbiblioteket. Inspirerad av Svarta pantrarnas kamp för social rättvisa i USA valde hon ett namn som anspelade på den feministiska politiska aktivisten Angela Davis – därmed inskrevs hennes namn för evigt i historieböckerna: Vaginal Davis.

Hennes kusin Carla ”Maddog” DuPlantier, bandmedlem i The Controllers, introducerade Vaginal Davis till Los Angeles punkscen. I slutet av 1970-talet startade Ms. Davis bandet The Afro Sisters som i sin tur följdes av andra band som ¡Cholita! The Female Menudo, Pedro, Muriel & Esther (PME), och black fag. Vaginal Davis blev en central del av den scen som kallades ”homocore” och som parodierade och utmanade den vita heterosexuella likriktningen inom punken och vägrade acceptera gaymittfårans normativitet. Ms. Davis skapade sin egen mytologi – ett samspel mellan dis/identifikation, fiktion och social kritik – under liveframträdandena med sina multietniska och genusmaxade band. Hon förkunnade sitt budskap i konst- och musiknätverk genom egenutgivna zines och snart spelade hon för både superstjärnor och pöbel på nattklubbar, gaybarer och punkhak.

Mitt under den begynnande aidsepidemin, när hbtqi+-rättigheter bara var en avlägsen dröm, skapade Ms. Davis ett radikalt alternativ för både punk- och queerpolitik och för dem som lever utanför samhällsramarna. Med sina egna ord var Vaginal Davis ”för gay för punkscenen och för punkig för gayvärlden”. Hon förkroppsligade en fullständigt omstörtande och destabiliserande ”terroristisk drag” och förenade glädje med motstånd när hon förespråkade en estetik som var anti-normativ och anti-kapitalistisk, men pro-punk. Ms. Davis, en konstnär som utmanar samhällsmoralen och förstår sig på popkultur som ingen annan, banade oförfärad vägen mot världsherravälde. Så här har hon själv reflekterat: ”Allt som är kulturellt fascinerande och intressant i underhållningsvärlden har sitt ursprung i den svarta queera demimonden, för att sedan anpassas av den svarta heteropopulationen och sedan införlivas i den dominerande kulturen eller populärkulturen.”

VÄGGTEXT 3: GALLERI 2 INTRODUKTION

HAG – small, contemporary, haggard

Vi välkomnar dig att kliva in i Stockholmsversionen av *HAG – small, contemporary, haggard*. Rummet refererar till Vaginal Davis lägenhetsgalleri från 1980-talet där hon presenterade verk av konstnärer som levde (och trivdes) i marginalen. Här antar det formen av ett illusoriskt Ames-rum vars fönster öppnar sig mot Vaginal Davis tankevärld, en plats där konventionella perspektiv och erfarenheter är förvrängda. *HAG* i sin nuvarande form visades första gången på Participant Inc i New York 2012 som en separatutställning med Ms. Davis egna verk. Bakom dig kan du läsa pressmeddelandet till utställningen.

VÄGGTEXT 3: FORTS, PRESSRELEASE TILL HAG UTSTÄLLD I NYC 2012

”FÖR OMEDELBAR PUBLICERING

1 oktober 2012

Kontakt: Lia Gangitano 212 254-4334

Vaginal Davis

HAG – small, contemporary, haggard

4 november – 16 december, 2012

PARTICIPANT INC 253 East Houston Street NYC participantinc.org

Öppningsvernissage, söndag 4 november, kl. 19–21

PARTICIPANT INC har glädjen att välkomna Vaginal Davis tillbaka till New York för hennes första stora soloutställning: *HAG – small, contemporary, haggard*. Namnet *HAG* refererar delvis till en mindre gruppering inom åttiotalets queercore-rörelse som positionerade sig genom att omfamna de negativa associationerna till termen *HAG*. Ragatan, slampan, skökan, faghagen och häxan: dessa upphöjdes och förhärligades inom rörelsen. Även om anhängare fanns på båda kusterna var *HAG* mer aktivt i Los Angeles, där Ms. Davis kläcktes.

Utställningen har inspirerats av och vill hylla det ursprungliga HAG Gallery (1982–1989) som Ms. Davis lät öppna på 7850 Sunset Boulevard i Hollywood, Kalifornien. Det nya, botoxade HAG kommer att fungera som ett upp splittrat galleri inne på Participant Inc. Som Davis uttrycker det: ”Mitt medium är min egen nyckfullhets obegränsade natur.” HAG på Participant Inc kommer att visa nya verk som Davis har gjort medan hon bodde i och inspirerades av Rote Insel-området i Berlin: bland annat hennes särpräglade målningar med kosmetika och temperafärg av kvinnor fångade i kvinnokroppar, tapeter för lesbiska hushåll och totemskulpturer av bröd, som av Davis beskrivs som mötet mellan Moai-monument på Rapa Nui och Venus från Willendorf.

På det ursprungliga HAG:s tid visade Davis bara verk av tvångsmässiga typer som inte betraktade sig själva som konstnärer och inte hade gått på konstskola. Galleriet var beläget på den berömda Sunset Strip i Villa Rosa Rock'n'Roll Apartment Building, som ägdes av iranska judar med en förkärlek för freaks. Men vem skulle annars hyra ut en lägenhet till en högljudd, oregerlig *messticle* som Vaginal Davis? Hennes granne var John Drew Barrymore, den alkoholiserade och nerknarkade sonen till teater- och filmstjärnan John Barrymore, och far till skådespelerskan Drew Barrymore. Barrymores målningar och assemblage, som bestod av trasiga spritflaskor, injektionsnålar och mosade kackerlackor, utmärkte HAG:s första säsong. Alla verk såldes, men tyvärr var den före detta skådespelaren nära att dö av en överdos två veckor efter avslutningskvällen, eftersom han använde intäkterna till ett enda stort drogkalas med hjälp och stöd av några trötta dödsrockare.

Under de sju år som HAG drevs fann man ofta gäster som idkade otukt bland anti-målningar, sönderfallande skulpturer, ätbart mode, psykotiska/psykotropiska performanceföreställningar, vomitorier, alpha bitch slaps och vilda mudslides. Genom åren har HAG visat verk av Mari Kono, Charles LeDray, Rick Owens, Holly Woodlawn, Gorilla Rose, den framlidne Wagner Vieira – den brasilianske David Wojnarowicz, Alice Bag, The Swing Set, The Cambridge Apostles, Michael Frantis The BeatNiggs, Tragic Mulatto, Clay Idols, Victor Banana, Tim Donnelly, Dora, Boofy Saint Marie, Nelson Sullivan, DeAundra Peek and the Peak Sisters, Peace Frog, Diane Paillette, Mark Maxwell, Quasi O'Shea, Gomorrah Wednesday, Momma Stud, Section Eight, Iris Parker, Johnny Dark, Janet Klein, Doberman, Colleen Pancake, Sex Red Bed Spread, David Monster, Tom Gallo, Ginger Surfer Valerian of the South Bay, Klaus von Brücker, Martin Nesvig, Glen Meadmore, Psychodrama, Miracle!, Lisa Suckdog & Jean Louis Costes.

Ms. Vaginal Davis, den Los Angeles-födda doyennen av intersexuell outsiderkonst, har varit författare, artist, experimentell filmskapare och bildkonstnär sedan tidiga tonåren. Hon blev internationellt uppmärksam med sin litterära tabloid *Fertile La Toyah Jackson Magazine* och dess bilaga *Shrimp*, ett magasin för konsten att slicka och suga på större och bättre fötter. Båda tidskrifterna publicerades från HAG-galleriets ursprungliga adress i Hollywood. I de senaste utställningarna ingår beställningsverket *My Pussy is Still in Los Angeles (I Only Live in Berlin)*: Getty/Pacific Standard Time, Los Angeles, januari 2012; *Vaginal Davis is Speaking From the Diaphragm*: Camp/Anti-Camp – The Queer Guide to Everyday Life, Berlin, 2012; *Tenderloin – Der Glock von der Lied*: Antony's Meltdown Festival, London, augusti 2012; *Memory Island*: Tate Modern, London 2011; samt *Dejecta*: Museum of Contemporary Art, Los Angeles, januari 2011. Sedan 2005 bor och arbetar hon i Berlin, Tyskland, där hon är curator och värd för det månatliga performativa filmevenemanget Rising Stars, Falling Stars, Arsenal Institut für Film- und Videokunst.”

VÄGGTEXT 4: GALLERI 3.1 INTRODUKTION

The Fantasia Library

”The Fantasia Library” är en samling av drygt femhundra pastellrosa, fiktiva böcker – en manifestation av Ms. Davis litterära uppfinningsrikedom och förmåga att nedteckna sin värld. Författaren Dodie Bellamy påpekade nyligen: ”[Vaginal] Davis har upprepade gånger hävdat att hon inte passar in någonstans. [...] Språket är en plats där hon kan formulera om ett fientligt kosmos och skapa ett alternativ där hon är begriplig.” Hyllorna rymmer titlar som *My Deliberative Body*, *The Fiscal Clit*, *Hollywood Speaks* och *The Hottentotten*, och de kröner ett antal rosa vitriner med rekvisita från Ms. Davis ökända performanceföreställningar. Här hittar du brev, collage och böcker av outhärliga queera, svarta och punkiga författare, liksom en *vagina dentata*-skulptur, en potent symbol för Vaginal Davis stympning av patriarkatet. En svit av Ms. Davis porträtt av ikoniska kvinnliga föregångare visas också: litteratur- och kulturpersonligheter som Wanda Coleman, Joan Didion, Audre Lorde och Minnie Riperton.

”The Fantasia Library” är en del av Vaginal Davis installation *The Wicked Pavilion*, uppkallad efter Dawn Powells roman från 1954 med samma namn om spänningen i New Yorks högre och lägre samhällskretsar. *The Wicked Pavilion* fortsätter genom de genomskinliga korridorerna.

VÄGGTEXT 5: GALLERI 3.2 INTRODUKTION

Sovrummet

I denna helgedom ligger en gigantisk gipsdildo – en rekvisita från tidigare föreställningar som hyllar sexualiteten och samtidigt förlöjligar maskuliniteten – nerbäddad i en roterande säng. Den lilla boudoiren i hörnet talar sitt tydliga språk. Bredvid en dagbok i form av en ansiktsmask ligger de accessoarer som är centrala i utformningen av Ms. Davis och hennes konst: nagellack i olika nyanser som hon använder både till försköning och som färg till sina porträtt, vilket kan ses i målningarna i ”The Fantasia Library”. Ovanför boudoiren hänger två affischer från Ms. Davis konstuppbänd The Afro Sisters med texten ”Unga, fria och berömda, till allas avund”. Klädstrecket fullbordar rummet, med bilder upphängda som tvätt på tork. Elsa Maxwell möter Michael Pitt sida vid sida med Christiane F. och Gloria Williams. Längre bort dinglar Isabella Rossellini skuldra mot skuldra med en gaytrekant och ett flygblad för performancekollektivet CHEAP och omslagsmodellen för tidskriften *S.T.H. Straight To Hell*. Och allt detta till soundtracket av ett ljudverk: ett utdrag ur låten ”A Love Like Ours”, med Gloria DeHaven och June Allyson från Metro-Goldwyn-Mayer-filmen *Tre hjärtan i otakt* från 1944; ett röstmeddelande från Vaginal Davis hemliga beundrare; samt två intervjuer som Vaginal Davis och Ron Athey gjorde till sin legendariska artikel ”White Party Cover Story” i *LA Weekly* 1996.

Tack vare detta rum förstår vi till slut vem det är som bor i *The Wicked Pavilion*: den märkvärdiga fantasin om Vaginal Davis som en snart tonårig, nyfiken flicka – en radikal tänkare och artist som är besatt av gayporr, älskar skvaller, har en encyklopedisk kunskap om litteratur- och filmhistoria och vet hur man hanterar lim, sax och nagellack. Forskaren Tavia Nyong’o skriver om kraften i Ms. Davis fabuleringskonst och mytskapande: ”[...] vi behöver leva i en annan värld än den vi fått. Särskilt för kvinnor eller rasifierade eller transpersoner och queera är denna värld helt enkelt inte acceptabel. [Vaginal Davis] berättar egentligen inte hur man skapar den världen, men visar gärna upp hur hon har skapat sin värld.”

FILMRUM 1

MAD DOG KINO PROUDLY PRESENTS:

That Fertile Feeling, 1983

Video, färg, ljud

8:27 min

Regisserad av Keith "Gomorra Wednesday" Holland och John "Quasi" O'Shea

Courtesy of the artist och Galerie Isabella Bortolozzi, Berlin

I *That Fertile Feeling*, en dokumentärfilm inspelad utan budget, spelar Vaginal Davis och Fertile LaToyah Jackson huvudrollerna som två kvinnor i samhällets utkant. Efter att ha nekats sjukvård när hon behövde den som mest, sätter Fertile mirakulöst nog elva barn till världen utan läkarhjälp. *That Fertile Feeling* är typisk för Ms. Davis radikala och humoristiska synsätt och här riktar hon en kritisk blick mot det amerikanska samhället och den begränsade tillgången till sjukvård över hela spektrumet av etnicitet, kön och klass.

Att säga att Fertile LaToyah Jackson var en musa för Vaginal Davis vore en underdrift. På många sätt var det Ms. Davis som skapade Fertile – "den politiska aktivisten, fackföreningsledaren, profeten, spåkvinnan, den kyska ingenyn och novisen". Fertile LaToyah Jackson medverkade i Ms. Davis konstuppunkband The Afro Sisters och ¡Cholita! och blev senare ämnet för hennes hyllade zine *Fertile LaToyah Jackson Magazine* (1982–1991), där hon skrev genom och därmed kanaliserade Fertile, ett slags buktaleri.

¡Cholita!, 1995

Video, färg, ljud

6:45 min

Regisserad av Michele "Meech" Mills

Courtesy of the artist och Galerie Isabella Bortolozzi, Berlin

Efter framgångarna med sitt första konstuppunkband The Afro Sisters grundade Vaginal Davis år 1987 konceptbandet ¡Cholita! The Female Menudo" som en reaktion på hur punkens status som "alternativkultur" stagnerade vid den tiden. Hon anspelade på det populära puertoricanska pojkbandet Menudo och hävdade i ¡Cholita! att det är latinamerikanska tonårstjejer som styr världen. Vaginal Davis iklädde sig rollen som Graciela, en för evigt tretton-och-ett-halvt-årig latinatjej, flankerad av bandmedlemmarna Alice Bag, Fertile LaToyah Jackson och Michele Mills. Vid vissa konserter och evenemang kunde gruppen bestå av upp till tjugo personer. ¡Cholita! blandar ett bråkigt mode med upproriska låttexter genomsyrade av en nypa tonårsängest och spydig melodram och visar därmed att i Vaginal Davis händer var punken aldrig något statiskt. Här får vi se en sammanställning av tonårshjältinnornas liveframträdanden. Som Ms. Davis minns det: "När man fyllde sexton blev man utsparkad ur gruppen, men vi åldrades förstås aldrig."

FILMRUM 2

NEUTRON BOMB KINO PROUDLY PRESENTS:

The White to Be Angry, 1999

Video, svartvitt, ljud

19:22 min

Courtesy of the artist och Galerie Isabella Bortolozzi, Berlin

Vaginal Davis portalverk *The White to Be Angry* utmanar strukturer och begär kring vit makt-kultur i dess rörelser över hela det politiska spektrumet. Verkets titel är hämtad från Davis liveframträdanden och ett album med hennes band Pedro, Muriel & Esther (PME) som spelades in i Chicago i mitten av 1990-talet. Videon är ett visuellt album där låtarna utgör kapitel som vart och ett refererar till en viss filmregissör och som åtskiljs av sekvenser med bildmaterial från tv. Ms. Davis bandkollega i PME, Glen Meadmore, dyker upp i ett kapitel inspirerat av skräckförfattaren och filmregissören Clive Barker där han spelar en seriemördare, medan ett skinhead från Los Angeles vid namn Edward Ghillemhuire spelar en karaktär som både attraheras av och tar till våld mot de människor som de äldre i hans krets försöker demonisera i hatpropagandan de spyr ut. *The White to Be Angry* omfamnar tvetydighet och extravagant svart humor och den målar upp en bild av Amerika som är lika kusligt aktuell än i dag.

Textskylten har författats gemensamt av Hendrik Folkerts och Solveig Nelson för Vaginal Davis presentation *The White to be Angry*, Art Institute of Chicago, 2020.

FILMRUM 3

TANTALIZE KINO PROUDLY PRESENTS:

The Last Club Sucker, 1999

Video, färg, ljud

32:41 min

Med tillstånd av konstnären och Galerie Isabella Bortolozzi, Berlin

Ms. Davis, som beskriver sig själv som "sexuellt motbjudande" och är gudmor till "terroristisk drag", valde att använda och exploatera sig själv performativt i de grova provokationer hon iscensatte på sina beryktade klubbkvällar som pågick från 1994 till 1999 under namnet Club Sucker. Med Ms. Davis egna ord: "I fem år har Vaginal Davis Club Sucker fungerat som en förbluffande exposé av det skymningsland av homosex som kommer att skaka gayetablissemangen i dess grundvalar. Oavsett om du är en "alternahunk" eller gerillafilmare kommer du sannolikt att uppskatta den legendariska ebolaköttslukande fresterskan Vaginal Davis finurliga och besynnerliga värld." Filmen dokumenterar den sista kvällen på Club Sucker, där Ms. Davis skiftande roller som arrangör, värd, artist, konferencier och fresterska förenas i ett crescendo av queerhet: "Att vara queer handlar inte bara om sexualitet. För mig innebär queer en ovilja att passa in *någonstans överhuvudtaget*. Det är att finna njutning i sin outsiderstatus som avvikande, udda, freakazoid. Att alltid vara suspekt, pervers, missanpassad."

Naturligtvis spelade musiken en nyckelroll på Club Sucker. Här är Vaginal Davis topp 10 från Suckers spellista:

Rufus Wainwright, "Beauty Mark"

Glen Meadmore, "Blow You" + "Eternal Love"

Nymphs, "Sad and Damned"

Danielson Famile, "Rallying the Dominoes"

The Make-Up, "Save Yourself"

Cat Power, "Sea of Love"

Sonic Youth, "Eyes & Teeth"

Kahimi Karie, "Le Roi Soleil"

Pleasure Box, "Single Girl, Married Girl"

Turbo Negro, "Imorgen Skal Eg Daue"

ARKIVMATERIAL

Arkivmaterial

1970-tal till nutid

Blandteknik i varierande mått

Med tillstånd av konstnären, Hector Martinez och Galerie Isabella Bortolozzi, Berlin, med särskilt tack till Jonathan Berger, Frank Rodriguez och Lia Gangitano.

Ms. Davis arkiv är ett oöverskådligt universum. Kika in bakom gardinen för att se fragment av historierna om henne, genom fotografier, flygblad, collage, brevväxling och annat material. Allt finns här, från hennes tidiga konstpunkband och nätterna på Club Sucker, till den legendariska performancefestivalen Platinum Oasis, som hölls 2001 och 2002, där hon samlade ”slödder och livsnjutare”, en scen med ”queera, anarkister, konstnärer, noviser” som kom samman ”under en dag och en natt belyst av solen och stjärnorna”. Kort därefter, 2005, bytte hon Los Angeles mot Berlin, där hon fortsätter att arbeta, ofta som en del av konst- och performancekollektivet CHEAP – Ms. Davis arbete med CHEAP uppmärksammas i utställningen på Accelerator | Stockholms universitet. Jamie Stewart, frontfigur för bandet Xiu Xiu och medlem i CHEAP, skriver:

”Jag hade aldrig stött på eller ens vagt kunnat föreställa mig, ens som en hypotes och definitivt inte som en person, en individ som kommit ut som queer, en bildkonstnär, musiker, författare, teoretiker, performancekonstnär, lärare, utseendemässigt vacker, feminin och fysiskt stark, oerhört glamorös, punkig och *art rock*, uttalat politisk, socialt klarsynt, villig att tackla smärta och trauma, superintelligent, sexuellt fascinerande och väldigt, väldigt rolig. Insikten om vad det *skulle kunna VARA* att röra sig genom världen började brinna allt starkare, med en djup, inspirerande klarhet. Äntligen, och för första gången, hade jag en förebild, någon att se upp till i allt som jag ville tro på.”

THE WICKED PAVILION SKYLTA, GALLERI 3

Wanda Coleman, 2021

Inköp 2024

Schminkstifte, mascara, ögonskugga, flytande eyeliner, rouge, lip stain, foundation från Max Factor, metallisk tempera, hamamelis-ansiktsvatten med alruna, bolmört och spikklubba, väteperoxid, glycerin, akvarellpennor, receptfria läkemedel som Anacin, Excedrin och Lydia E. Pinkham Health Tonic, kokosolja, nagellack, lackfärg, parfym och Aqua Net Extra Strength hårspray, på upphittat papper.

Vaginal Davis målar ”kvinnor fångade i kvinnokroppar”. I sina målningar, av vilka många också visas på Nationalmuseum i Stockholm, hyllar hon rebelliska kvinnor, queera och svarta gestalter genom tiderna. Med hjälp av ett kalejdoskop av kulturella och sociala referenser ifrågasätter hon patriarkala konstruktioner av kvinnoroll eller femininitet och vägrar att reducera dessa gestalter till en avgränsad identitet.

Den här målningen föreställer Wanda Coleman (1946–2013), en amerikansk poet som var känd som ”Blueskvinnan i L.A.” och staden Los Angeles hovskald. Ms. Davis använder ofta upphittat material som målarduk – i det här fallet ett flygblad för BBB, Bears, Beards and Beer dance and play gay party på Undertage, Mehringdamm 32 i Berlin – samt en mängd icke-konstnärliga material, som indragen kosmetika, för att måla med. Försköningsmedlen för kvinnor, queera och dragqueens blir på så sätt redskap för porträttmåleriet. Som Bojana Kunst skriver i utställningskatalogen utgör dessa verk ”ett slags egengjord magisk seans, ett andligt kall, en nästan tvångsmässig besvärjelse som med ett översvallande och extravagant begär öppnar dörren till vålnaderna av upproriska, gränsöverskridande och missanpassade existenser”.

VAGINAL DAVIS BLOGG, UTSKRIFTER

Speaking From the Diaphragm: The Vaginal Davis Blog (... From the Counsel of Inter-Continental Balistic Principalities with over 15,000,000 followers and subscribers)
2003–2020

A4 utskrifter från blog.vaginaldavis.com

I början av millenniet startade Vaginal Davis en blogg och tog sin praktik som skribent och zine-makare till den digitala världen. Hon började den 23 april 2003: ”åh kära lilla nån jag bloggar. Jag hade ingen aning om att en så avancerad teknik existerade. Tack till Larry Bob-Goblin för introduktionen, utan honom skulle jag vara fast i medelåldern i ett århundrade som jag inte ens vill tänka på.”

Ta gärna en sida eller två och läs i lugn och ro. På Index – The Swedish Contemporary Art Foundation är du välkommen att uppleva ett helt bibliotek med Vaginal Davis skrivande.